

אדרת בראשית אליהו

יקרא אשה כי חמי' לוקח' זאת. לפי שבא אית נוספת במלת אשה לכן בא הדגש בשין. מור' על כפול והוא מורה על החפצות דבר מדבר. ועוד כי יסודן של אדם ואשתו אש. ובה האש מתגבר ולכן הוא בדגש וה"א בסופ' סי' נקובה. ואלו אין זו דגש לכן בא במירק גדול: והסביל בין אישות לבטל הוא כי אישות נאמר על מעשה אישות לכן הראשונים לא קראו לאשתו אשתו (שבת ק"ח ע"ב) (גיטין י"ב ע"א) כ"א ביהו שזה אשון חנוכה יבעל נאמר על שבו' אדומה. כמו ולא יסמרו בעליו. ולכן אמר יהו' ביום ההו' תקראי אישי ולא תקראי עוד בעלי (הושע ב') כי חציבות ואהבת הדיקות הקב"ה יחי' ביום ההו' אשון ולא תקראי אישי ולא תקראי עוד בעלי (הושע ב') כמ"ס אמאלך במחן אשקך גם לא יבחו לי. ע"כ יעוז כו' הדבק באשתו. מורה על ענין בעלות ולא על מעשה אישות רק שכל ימיו יהי' טורח ועמל על פרנסתה ולא על פרנסת אב ואם. והיו לבשר אחד פי' לענין קרבות המשפחה. כמו. כי אחינו נשרינו הוא. אל כל שאר בשר שקרובי אשתו פסולים עליו כקרובי עצמו: ויהיו שנים ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו. ביאורו כי עד הנה היו בגוף אחד זה לפני' זה לאחר ואח' גם אחרי כן שהיו שני גופי' נבדלי' וערומי' ולא יתבששו מחוץ התשמי' כמו וכל אברי האד' חפני שלא היו ידעים הרע: ערום. הוא חכם לעשות דבר בערמיות וחכם להשכיל וקרא חכם גם שמינו מחזקות שונות בחית הארץ ובעוף השמים כאשר האריכו מחקרים בספריהם. אפס אלהים חן איתם מחזקות אלו בטבע' נטח יצרת' בלי ערמיות. אבל היותו של נחש הי' שיוכל להחכים בעלמו בערמיות והסתמכותו בעלות חסותו ח"ס מכל חית השדה אשר עשה ה' אלהים ביצירתם וטבעם. ויאמר אל האשה. גלה לוי הסורה כל טענות היצר המה שנים למשפחותם בתחלה הוא בא אל האדם בטענה זו. שאי אפשר בשום אופן לאדם לקיים חלוות הש"י כי הוא דבר שאין יוכל לעמוד בו. ח"ס אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן. אולי הי' כוונה בצורה שלא תאכל מאומה והוא דבר שא"ל לעמוד בו. ולשון אף כי כו' כמו וכי אמר כו' ושלח חצין מזה שדעתו על עץ הדעת אמר כן. ותאמר האשה אל הנחש מפני עץ הגן נאכל. ח"כ הוא דבר שאפס' לעמוד בו: ולא חננו בו הוסיף לה אדם הראשון סיוג לדבר כן אמרו באבות דר"נ פ"א. והוא לחוספת זכירות ותלחה באחירת אלהים. לומר שרען השם הוא כן כי אמירה הוא רעון. ואמרה פן תמותו כן אמר לה אדם כי הי' ספק בדעתו אם בא הציורי גם עלי' חפני שהיתה בו בגוף אחד. או בעבור שנתייחד הדבור אליו לא בא הציורי עלי': לא מות תמותו. פי' כי אין בטבעו להחיות רק שרען הצורה לעות לכס לחנוט חכם ידיעת טו"ר ולכן הפחיד לחכם. חלחל היא טענה שהי' של היותה"ר להטעות את האדם מדרך השכל בפירוש הסורה ולהראות לו היחידים ולגלות פנים שלא כהלכה ח"ס לא כמו שארם סובר שכוונת הש"י במה שאמר מות תמות. פי' מות' גופנית: אלא מות' רוחני' שתגבר השכל על הגוף והיית' כאלהי' ככל המלאכי' ידעי טו"ר בעל' ולא בחקירות הזמן ועמל הגוף. וכוונתו הי' שתלכדו להעמל. ח"ס ונפקתו עיניכם: כי ידע אלהי' וגו' ידעי טוב ורע. בעבור שידע אלהים כי חיקך ביום אכל' חמנו ונפקתו עיניכם ולא תנטרכו להעמל ולדע הדבר מהנסיון הזמן רב: ותרא האשה חפני שכל טובת העולם נחלקים לשלשה אלו. טוב ערב מועיל והסי' טעמו וראו כי טוב. כי מהס"י יגיע לוי כל שלשה אלו. ואחר ששמעה האשה דברי הנחש התחילה לעיין בדבר ח"ס ותרא כי טוב העץ למאכל צעם הטוב וזאת הערב והמועיל. וכי תאמר הוא העיני'. הוא הערב אשר יחאו' האדם בכל אור נפשו לא כן אל המועיל או אל הטוב. ונחמד העץ להשכיל הוא המועיל כי החמדה הוא אל דבר רוחני או אל ההשכלה אשר יגיע חמנו הכבוד. ותאכל היא בראשונה וכיון שראתה שלא מזה מיד אז האמינ' אל דברי הנחש שכוונ' מות תמות הוא אל הסברת שכל על הגוף. ותחן גם לאישה עמה ויאכל. פי'. אחר שאכלה לבדה אכלה עמו ג"כ. ולכן נחלקל' עמו בקללתו וגם בקללת מיוחדת ח' על אכילת' לבדה וא' על אכלה עמו: ותפקחנה קדם שאכלו מעץ הדעת הלאו לחמנו ולא חשבו על הרע שיוכל להיות. וכיון שאכלו ותפקחנה כו' להשיגה בעיני' פקח' על

אדרת בראשית אליהו

על כל דבר ולדאוג על כל דבר אשר יוכל להיות אז נדע להם כי ערומים הם הוא ידעת פמחות מה שאל הדמיון ואל ההרהורים רעים: לרוח היום. פי' שסקול סולך עם סרוח כמו שכת' אלל אליכו והנה רוח גדולה וכן ביחזקאל וארלה והנה רוח כו' ע"ס. וקודם הכטט זכו לגילוי השכיני' פנים אל פנים אחר הכטט לא שמעו רק בת קול חכו קול ה' אלהים מחסלך בגן צפני עמנו. לרוח היום כי רוח היום הביא להם הקול חכו בת קול: ויחצבא כו'. כי ידעו וכניט שטטאו נדו: ויקרא. הקריאה היכה כ"א להכניס עמו בדברים. ויאמר לו איכה. פי' כתבונן בעמך איך נפלת ממעלתך. איש מדרגתך: ואירא כי עירוס אנכי ואחצבא. מדוע לא אחר ואצום כי עירוס אנכי. והוא חפני שראה כי אצד גילוי השכינים. ח"ס את קולך שמעתי בגן ולא פנים אל פנים כבראשונה לכן ואירא כי עירוס אנכי הצנתי הפמחות של העירוס כי מחסילה לא ידעתי רק העוב. ועכשיו שהסלחתי את הרע ואחצבא: ויאמר שאל ממנו ב' שאלות. א' מי הגיד לך כי עירוס אחי ביאורו וכי היכה בהריאה חסירה. זה הוא רק מלך הדמיון והרסור הרע שיח איך חלאת את לבך לעצור על מנעתי ח"ס המן העץ. הוא ה' החמישי: ויאמר האדם השיב ב' תשובות על השאלה השני'. ועל שאלה הראשון' שתק והודם כי זאת בא לו מן הדמיון. תשוב' הראשונה מדוע עברתי על מנעתיך הוא כיון שראיתי. אחר הטווי הבאת לי אשה חשבת כי שמעתי מנעך שהסרת את הטווי. שנית טוויי לי שלא אוכל ממנו שלא אחלוט הפרי ממנו צדי. אפס היא נחצב לי מן העץ וחשבתי שמוחר לאכול על ידי כח"ס ומנעך הדע' טווי ורע לא תאכל ממנו. מנע מיותר וחשבתי שכוונתך הוא שלא נשחית את העץ לכן אחר כי ציוס אכלך ממנו דוקא. ד"א היא נחצב לי מן העץ ולא ידעתי איזה עץ הוא לכן ואוכל: מה זאת עשית. ולא סולך לפרוט לה כי שמעתי דברי אדם: ותאמר האשה הנחש השיאני ואוכל. לשון הסתה בא בשמות שונות ולשון השיאני היא הטעמה שאל אל האדם שהמסית מנשא את האדם בחניפותו עד שמאמין לכל דבריו. חלאת תשובתה שהנחש החניף אותי עד שחשך את לבבי ונפשי אלו באמרו כי הוא יועץ אותי לטובתי כי ידע אלהי' כי ציוס אכלכם ממנו והייתם כאלהים וגו' ואינו חפץ בטובתכם' אכן גדול הבנתכם ואין חסר לכם כי אם לאכל ממנו. לכן ואכל: ויאמר ה' אלהים. פי' בפמליה של מעלה אמרו כן. כי עשית זאת ביאורו עד כה הגיע ערומיותיך להחניף כל כך את האדם עד שמלאת את לבך לדבר עלי סרה שאינו חפץ בטובת האדם לכן ארור אחי מכל הבהמה. פי' ותחסר מכל בהמה ומכל חית כו' כי לפי רוע לבבך גם אם תשוב לבהמות ומיית חסרב העולם כולו לכן על גמויך חלך שאם חלך כשא' כל המיות חטעה את העולם ומזלואה יגם עפר תאכל כל ימי חיך. כי גדלה חלואותו וקנאותו עד שלא הי' משאיר שום מאכל בני אדם לכן קללו שלא יהיה חמוס מאכל אדם עד שיטעם טעם עפר בכל מאכל שיאכל: ולפי שלא הזכיר רק האכילה לכן ישלט בחשקות הגלויים: ואיזה אשית. אולי ברוב הזמן תשוב לפחות את האשה או את זרעה. לכן אשית איבס בטבע שיהס שיצרמו זה מה ברלוחם יחד. אפס ידעתי רוע טבעך שחולל להסחיר שנאך בחיובך כדי לפחות אורו לרעה. לכן נחתי בטבע האדם מיד שיראה אותך מרחוק ירוץ עליך לישוף ראשך. ואחרי על גמויך חלך ומעטך מואמר לכן חשופני עקב ולא ללחוס עמו ותוכרה לבדו חפני ואין הנחש ממיח כ"א הכטט צנוט הבא בסוף חכו עקב: אל האשה אחר. באופן אחר. שלא ככדי עושה בנה אחת כמו עושה הנחש. אלא הרב' ארצ' ענבוק והרויך. מעט מעט צרוו הזמן. ענבוק היא נחש כמו אמות עוללות ואמות שחקות. ביאורו שקודם הכטט היכה סרה ויולדת ימיו: בכל יום (וכן יסא לימות המשיח שבת לח"ד ע"ב) ועכשיו ימאס רחמם שלא תסא יולדת בכל יום כחרגולת. וכן הרויח יסחבא יותר: בעצב חלתי בנים שלא תסא יולדת בריוח. ואל אישך תשוקתך אין חשוק' אפס' אלא לבעל' ולא לשי' דבר בהסכל'. היפך כוונתה כי נחמד העץ להשכיל: והוא ימשול כך. היפך כוונתה שנחנה לו מן העץ שיהא הוא כרוך אחריה אפס הוא ימשול כך: ולאדם אחר. באופן אחר וגילס לו העוים צערך הכטט. חפני ססרת מן הכרך אי מארתי

אדרת בראשית אליהו

אמרחי אכילת עץ הדעת רעה היא מחד והמעת בקול אשתך שאמרה כי טוב הוא בלי טעם האמנת לה יותר ממני לעבור על מצותי והוא מפני שכרך אחת אחרים בעבור רוב הטוב ולא תחסר לך כל. כי טבע הפירות והתבואות היו למלאות חסרון הליחות שהרשו שחטו בכל עת מחוס הטבעי. לכן חקנתך להיות ארורה האדמה בעבורך שלא תזיא הפירות ברוב טעם הליחות. ולא תמלא חסרוך בכל. שנית בעלצון בדומה והוא היגיעה ולא בריוח תאכלנה כל ימי חיך. ולא תפסד מדעתך להיות כרוך אחר התאום. ארורה האדמה ולא אמר ארור אחת מן האדמה כמ"ס אלל קין לפי שט"י כך נחמה זרע קין לגמרי זה לא רנה הקב"ה שיחקלל מין האדם ח"ו: וקוץ ודרדר יש בזה ב' קללות א' שתלמח הארץ קוץ ודרדר ליסרך בשוטים ועקרבים להכניע רוע בחייתך אם לא תשוב מדרכך הרעה אביה עליך לר ואויב ותנום אל היעירות להחלט על נפשך ב' ואכלת שמה את עשב הסדה להחיות נפשך לז חטע לבצר הערל כמו שיהי' לעת קץ הימין. עוד חקלה אחרת חיקן לנו להסיר מכשול הבא מתאווה הרעה שלא נוכל לחזר עוד ממוותרות האכילה והשתיה והוא חקור לכל נגע ומחלה חיקן לו בעת אפך תאכל לחם שיא המותרות. עד שובך בעמך בלי שום ליחות המותרות. אל האדמה כי מונה לקחת במעט ליחות הטבעי ולא בחלב הכסלים והבטן. כי עפר אחת ואל עפר תשוב עם הבשר והדם והחלב וכולם ישובו לעפר: מוטב שיחסרו המותרות קדם שובו אל האדמה. ועד שובך ב' זה אינו קללה אלא זה בחיוב כי עפר אחת ואין כך עתה התגברות השכלי שיהי' החומר זך ונקי. ולכן חנוך ואליהו שלא נמשכו אחר החומר כלל לא חזרו לעפר ואלו ה' זה קללה לא נמלטו אלו. והרסוספת קללה אלא על המיתה לפי שלא האמין בה' והאמין לאשתו יותר: ויקרא האדם שם הראשון קראה אשה כי מזה לוקחה זאת. להיות לו לעזר במשכלות לו ושיהיה שווין לכן נקראו שיהיה בשם אחד איש ואשה. ואחר החטא אין חשוקתה למשכלות כ"א לאשה לתאוות כמבואר רונה אשה בקב ותפלות כו' (כתובות ס"ב ע"ב סוטה כ"א ע"ב). ושאר העזר רק לבנים לקיים המין לכן קרא אותה בשם אחר חוה כי היא היחה אחר החטא רק אם כל מי והוא קיום המין: ויעש ה' אלהים כו' עשה להם מזה לדרך שמפן לשלחם מג"ע שלא יתבוסשו עשה להם מזה כמחם. ואחר כחטת לפי שכחית הנאמר בכו"מ הוא של כחגה הוא פשחן לכן נקרא כחנות. ועשה של עזר לא מפני הקור כי נתגרשו לארץ הקדם שאין שם קור. רק מפני שלא הביא עדיין צבורים מפשחן עד שהביא קין. וליבישם לבירות להם סדר הלבשה כמו שקבצו ר"ל (יומא דף ה') ויאמר ה' אלהים הן האדם ה' כאחד ממנו הוא כל העליוני. ועתה פן ישלח ידו כל מקום שנאמר הן הוא ק"ו וביאורו אין ספק שישלח ידו לאכול מעץ החיים הן מאי דלא הוי הוי. שנברא לדעת רק טוב ולא לידע דרך הרע כלל נתגלגל הדבר והוא ובי' כאחד ממנו כמעט צריא חדשה אפס אינו חדש מוחלט. כי כאשר אחר נעשה אדם בלמונו פי' בללם כל הברואים ונברא בזה שיוכל להשיג בחינת כל הברואים ואח"כ נברא בללם אלהים הוא ללם הנבחר המיוחס אל אלהים כח כל הכחות חעשה הכל בכלל. ועתה פן ישלח ידו הוא לשון בתמו' אלא בודאי ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל ומי לעולם. וכבר נגזר עליו לעוברתו שלא יחי' לעולם כי אין טוב לאדם כי אם להשתכל החומר כשר"ל טוב מחד זה המות: וישלחו ה' אלהים. כי מראש הניחו בנן עזן לעבדה ולשמרה ביאורו לעבדה להשקות אותה ולשמרה שלא יעלה בחוכה פריץ מיות כמבואר למעלה ועתה לא שמר אותה עד שבא פריץ מיות והוא הנחש אל האשה ולכן העביר אותו מאומנתו וישלחו מג"ע ולא שיהא יושב בטל כ"א לעבוד את האדמה אשר לקח חסם לשרשו הראשון: ויגרש את האדם. אחר ששלחו מג"ע לא רנה ליקר לעבוד את האדמה אשר לוקח חסם ויגרש אותו אל מקום אשר לוקח חסם. ומקדם. שמסם שולח האדם ושם שכן כמ"ס למטה וישב בצארך נח קדמת עזן. הכרובים הם זרת אדם וכל הגוף של אדם רק עם כנפים ותחם הכנפים יד אדם ופנים של חיוקת ולכן נקראו המיות של יחזקאל כרוז וכן במקדש. ואח' לט

אדרת בראשית אליהו

סמכר. פי' בידם מרוב ויש לה לטעמי כי היא מרמזה מלוטטת והיא צדק המרוב והצדק מחספס בכל רגע כפי מילוי המחה ומעיתה לכל רוח העולם כפי הילוך המחה והיא שורפת מאלד: ועיקר הכרוב הוא עזרת שור לכן כל הגומשים מותרת שור הם כרובים וכן המכרים כאן וכן כ"א בן בצורה הזאת לשמור את דרך עץ החיים אלעפ"י ששמירתן כולל כל ג"ע מ"מ עיקר תכליתן אל דרך עץ החיים. והאדם ידע. והאדם כה"א הידיעה לפי שאדם כולל כל המין אחר האדם על אדם הפרטי ששמו אדם. לא הקים דבר ה' כאש' טוב לעבוד מיד את האדמה. אפס ידע קודם את אשתי כדי שיהי' לו בנים לעזור אותו בעבודתה: ותהר ותלד את קין ותאמר קימתי חיים. לשון קין מפל על דבר שנעשה ונחיתד להקונה שאין מולתו חלק בו כמו כר זה קנתה ימינו שחר זה נחית' לה' לבדו ומעולם לא זזה שכינה. וכן מלאה הארץ קנייך פי' שכל הארץ מיוחדת לו בעצם שיוכל לשטחם לכל שירטה. זה שאמרנו חיה קימתי לי חיים בקינן את ה' שיוכל לעבוד עם בעלי את ה' וכן ה' קניי ראשית דרכו כה"י עשה את החורה לעולם שחיה' ראשי' דרכו מי שרונה להשיג דרך ה' היא ראשי' דרכו גם אחריה כי סוף המעשה במחשבה חמילה: ותוסף ללדת. אחר עלי' ותוסף ללדת. ולא על אדם לפי שאדם ידע את אשתי רק פעם אחת לקיים המין והיא אמרה להוסיף ללדת את אחיו שיהי' עזר לקין אחיו בעבודת האדמה. את הכל. את הוא טעם כמו את השמים כמו שביארנו בפסוק ראשון. שנברא סיפך כוונתה שיהי' טפל ועזר לאחיו. אפס נברא טעם מיוחד לעצמו ולא הסכים לעזור לו אלא נפרד ממנו: והיה הכל רועה נאן. וקין נשאר לבדו עובד אדמתו. ולא תקשה לך מאמר ותלד' את קין כי קין לא עזר ג"כ לאביו כפי כוונתו רק נפרד ממנו לעבוד את אדמתו לכן אמר אלל הכל והיה הויה אחרת נהי'. וקין ה' הויתו כפי כוונתם ומחשבת' לעבוד את האדמה אפס לא עזר את אביו: ויהי מקץ ימים. סיפר הכתוב כי קין לא קיים מצות הבכורים בעונתן אפס מקץ ימים של עבודתו נשדס הביא מפרי האדמה ולא מפרי העץ. וקבלו ר"ל שיהי' פשטן הגרוע שצמיני האדמה. ופשטן עץ הוא לכן חשבהו לעץ אפס לא ה' בו פרי ונקרא פרי האדמה שהיה עננה פרי האדמה ומזה למדו ר"ל שיהי' פשטן: והכל הביא. והכל גם שיהי' פטור ממצות זביתים שלא ה' לו חלק בארץ ולא יוכל לקרות אדמתך. מכל מקום הביא מצבורת לאט ומחלציון. וישע ה' אל הכל כי מחמלה לא היו מעשיו רעים לפי ה' כיון שגפר מאחיו שלא לעבוד את האדמה. ואח"כ נחרטה וישע ה' פניו אליו ולא מנחתו שיהיו הדורות מקריבים לפניו ג"כ מצבורת הנאן ומחלציון: ואל קין לא נחרטה בעבור שלא הביא בכורים. וגם הביא מפרי האדמה הגרוע ולא מפרי העץ. ויחר לקין מאוד כי לא הבין מטאמו. ויפלו פניו. פי' דבר פניו כ"ס בחרגוס חסו על בושחו מאחיו. ד"א פנים נאמר במקומות רבות על הכוונה כמו מגמת פיהם. וכן ושאלתם פנים בחרטה (מלאכי ב' ט') וכן בדברי ר"ל ע' פנים לחורב פי' שבעים כוונות שונות. וכן מפני הגאחר בלשון צבור ביאורו כוונת ענין הסוף וכן ביאור ויפלו פניו שפלו כוונתו הראשונים שחשב שיהי' רצוי מאוד להצורא לפי מחשבתו וכוונתו: למה חרה לך. מלת למה ביאורו לשוא בלי טעם והוא חרגוס של חין ואפס ח"ש למה בלי טעם חרה לך כי אחס היית בעיניך כי לא הבאת הבכורים. שנית ולח' ופלו פינך גם זאת בלי טעם אם לא קבלתי בפעם הזאת ופלת מכוונתך לאחר לית דין ולית חשבים מ"ו הלל אם חטיב שאת. הלא טובך צידך ובכחך אם חטיב מעשיך זאת תחשבה יותר ממדריגת הכל כי במקום (בכרות ל"ד ע"ב) שבעתי חסובים עומדים לדין' גמורי' חין כו' ואקבל קרבןך. ואם לא חטיב שאת. אל תחשוב שלא תחשבה עוד לבד ותשאר במדריגותיך אפס לפתח מטאת רובץ פי' לפתח הבית שם רובץ המטאת כיון שפתחת הדלת אז המטאת רובץ כאר' מי יקיימו אפס הוא רובץ במעמדה כל זמן שאדם עוסק בעבודתו ית"ש: רק ואלך חשוקתו כל נגמיותיו הוא רק ללכוד את האדם במעמדו בשעה שהוא פוסק מהעבודה ואחרי תמושל בו ואחרי יש בכחך למשל בו כעבד לעבוד את ה' בכל לבבך בשני יצריך כי זה תכלית כוונתו: לפתח מטאת רובץ בפתח הבית רובץ המטאת לכן

אדרת בראשית אליהו יא

לכן טעם הקב"ה לקבוע מחנה בשמאל ויאלחו מפתח הבית. וכן אח"ל הלואי שתהא יאלחו כביאלחו וכן אח"ל כיון שילא החינוך לאחיר העולם כי רחמו על זה הענין: ויאמר קין אל הבל כי לא פי' הכחוש מאמר קין. וסוף על מאח"ל כל מקום שנאמר אמירה הוא לשון רכש. ביאורו הערים קין וטומן שנאחו בחיבו שלא ישמור עצמו מומנו וכל מאמרו הי' בלשון רכש והיה קורא אותו תמיד הבל אחי בלשון חיבה. וסיפר לו והתפאר לפניו מה שאמר לו הקב"ה אם חיטיב שאת שיקבלי ואמר לו זה מפני הקנאה והבזוזה ואפ"כ לא סרה הקנאה מלבו רק שלא משל בו הי"הר עד לאחו לחן ולא אמר ויחי בהיותם בשדה ולא שמר עצמו מומנו והיו רמזים מאביהם ומאחם. ויקם קין אל הבל אחי כאחים בלי ראות ולא הנהר מומנו ויהרגו: ויאמר ה' אל קין אי הבל כי' שאל לו ב' דברים. א' אי הבל. אם תאמר לא ידעתי. הלא אחיך הוא ואיך לא חשבת עליו לידע אנה הוא הלא כריע כאח דברת עמו עד הכה ח"ש אחיך והשיב על ראשון ראשון. על אי הבל. השיב לא ידעתי. ועל אחיך. השיב האומנם שכן להשיג עליו אפס הסומר אחי אנכי לחייב על אבידתו בסומר שכיר: ויאמר מה עשית כי' ביאורו ויאמר אליו מה עשית להסתיר ענה לרמות אותי בפיך שמת שלום ובלנך טומנת ארצו הלא קול דמי אחיך מה שקראת אותו תמיד בלשון חיבה אחי ורעי כדי לשם דמי מלחמה בשלום ודימותי שסתיר מומני ענה: הלא הכה לטעמים אחי ורעי מן האדמה ביאורו כי אחת מארץ תלמח את יסתר איש במסתרים בצרך ואנכי לא אראנו. כי אחת עשית בסתר לקרות אותו אחי בלשון רכש ונמוכה ואני שמעתי אותו הקול בלשון נעקה כפי כוח לבך וכעסך שהיה בדעתך להרוג: ועתה ארור אחת מן האדמה כי'. ביאורו ועתה תראה ברע אשר תמלא אחר שהרגת אותו וגרמת לך קללה לעולם שארור אחת מן האדמה פי' מן האדמה שקברת בה להסתיר מומני. מומנה חיה מקולל: אשר פתח כי' למדת אותה דרך מניפה כי הדם הוא ימנף את הארץ. כמו שסמחה בסתר על דמי אחיך. כן תכוסה טובתה מעיניך ותבא מאחרי בפירותיה זרע רב תוליד השדה ומעט תאסוף וגו': כי תעבד את האדמה כי'. כנגד מה שאמר לא ידעתי כחש לו ככה תכחש הארץ כנגדך ולא תוסיף עוד לחת כחה לך מעצמה ותאמר אין לי כח לחת טעם בפירות כח"ש תאנה וגפן לא יתנו חילם ועץ השדה לא יתן פריו כחש מעט זית. וכנגד מה שהעני פניו ואמר הסומר אחי אנכי לילך אחריי ולשמור מעדני רגליו שלא יאבד מן הארץ לכן נע וד חיה בצרך נע פי' שחיה מתענע תמיד ולא יהיה לך מנוחה וד שיסי' רחוק ממקום מולדתו כמו מה מצעלה: ויאמר קין אל ה' גדול עוני משוא. אם היה ביאור של עון רק חיד נראה שלא בדעת דיבר כיון שחטא במיד לכן הוא גדול משוא. ונראה שר' אחי אחר (בשבת דף כ"ה ע"א) אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עון והקשה המהרש"א ז"ל במ"א למה יבוא על חטא שהוא שוגג מיתה ועל עון שהוא חיד לא יבא רק יסורין והניח בנ"ע. ונראה כך כיון שעבר אדם רעון בוראו ית"ש יש בו חטא ועון. מה שחטא מכוונתו ית"ש נק' חטא. ומה שגרם רעה לעצמו נקרא עון כמו וישר העייתי (איוצ ל"ג כ"ז) שבעצמו העוה וכן ואנכי העייתי (ש"ב כ"ד ט"ז) ובה אשר העוה מציא על עצמו יסורי' כמו בשבט פשעם ובנגעים עוים (תהלים פ"ט ל"ב) וכן וימחו בעוים (שם ק"ו ח') ולכן נקרא עון חיד שברעות נפשו מציא על עצמו יסורין ח"ש אין מיתה בלא חטא שחטא עד הש"י ואין יסורין בלא עון שהעוה דרכו להביא על עצמו יסורין. ח"ש קין גדול הוא עוני עותותי ויסורין שהבאתי על עצמי קשה משוא ולסבול אותם ואנכי לא ידעתי קודם שגילתי לי אותם. וכן אביגיל אחר (ש"א ק"ה) בי אדוני העון ולריך לחת לב איך הגידה שקר לכחש כל עבדי דוד ולמה סיפר הכחוש שקר. רק היה דרך בקשה העון הוא העוה חמשה בי ולא צנני בתי. וכן אחר קין גדול עוני הוא העוה ואיך אשא עושה גדול כזה ח"ש גדול עוני משוא: הן גרשת אותי כי'. החמיל לשם ולהלחין בהשגחה הבורא כחשח"ל גנב על פוס מחתרתא רחמנא קרי' ואמר שקללת שהאדמה לא תוסף חת כחה לי ובה גרשת אותי מעל פני האדמה שברתי בעסקים. אם היה עוד

אדרת בראשית אליהו

השגחתך נטוי עלי לא בייתי דואג מאומה. מי שאמר לארץ שהולא פירותיה הוא יאמר לשמים
 און אותי. אפס כל דאגתי הוא שמפניך אסתר מה שאמרת נע וד חסיה בדרך ואין מולל ומחסה
 עלי מי שימפך יוכל לטע ולגד אותי ממקומי. וכיון שהאדם אין לו מקו' מיוחד אז כל מוללי
 אפי' ברי' פחותה מחד יכול להרוג אותי ואין מי שיחבט דמי'. ומה שאמר פני האדמה הוא כי
 האדמ' הוא בצורת האדם בכל רמ"ח אברים ושם"ה גידים וכל עיני האדם. ושפע הנשפע לה
 ומימיה הוא בדמיון השמה. ונשמה עיקרה במוח ולב ומשם מתפשטת לכל המקומות. והמקבל
 חמלה באדם הוא הפנים. וכן הוא בדרך. המקומות הראשונים הוא ג"ע וא"י וכס כפנים
 באדם ח"ש מעל פני האדמה: ויאמר לו ה' כו'. אחר שחזרת וסודית בהשגחתי לכן כל הורג
 קין שנעשים יוקם פי' עפ"י פשוט יוקם ממוט שני פעמים שבעה ומלתו כי יובן על שני פנים.
 אפי' גבור עז או כל שהוא ברי' פחותה. וכל הראשון שגפ' הוא ממופן הראשון גם שימול
 גבור בדרך ויבחר לילך נגד רצוי להרוג קין שנעשים יוקם בכל מיני נקמות מכל שבע' המול'
 עוד גבר מסדו עליו ששם לו אות לבגדו הכות אותו כל מולאו שהיה ירא ואמר והי' כל מולאי
 יכרגני כיון שסו' נע וד יוכל להרגו אפי' ברי' פחות' כמולה. והסו' לו הש"ת ושם לו אות
 לבגדו הכו' אותו שום הכא' כל מולאו. וע"פ דרש שבגדו' יוקם ז' פעמי' חסו אזהר' למין האד'
 אבל לשאר בע"ח עש' לי אות: וילא קין כו' (מ"ר פ' כ"ב) דרש ר' חמא בשם ר' חיינ' ברי'
 אמר ילא שמו דכתי' הכה הו' יול' לקראתך ורחק ושמו בלבו שהבטיח לו לבגדו הכו' אותו כל
 מולאו. וישב בדרך נוד קדמת עדן פי' עד עתה לא קדמו אצתי בלח' ומי'.
 פי' שלא הביאו לקראתך' לנגדי' והארץ המכוון נגד עדן היא א"י וקרא' א"י נד ע"ש שעתידין
 ישראל לנד מומי' כמו שחרג' אונקל' גלי ומטלטל: וידע קין כו' הדיע לנו החור' שם העיר
 אשר בנה לנד היכן ארץ נוד שישב בה ומולאו ראינו שם העיר מנוך בדרך ישראל בחלק אשר
 סמוך לים הגדול ויחבי הארץ הטובה הסי' העירו שים להם בקבל' אים מפי אים ששם העי'
 הסי' מנוך לא נשכח מהם גם אחר המבול: ויולד למנוך את עירד. במד' אריב"ל כל השמו'
 סללו לשון מדרו' הן: עירד עורקן אני מן העול' מחויאל מוסק אני מן העולם. מחויאל מחישן
 אני מן העול'. פי' בכל דור גזר עליהם יותר מפני שהרשיעו יותר' בימי עירד וגזר עליהם רק
 שירדו מבגדולת' ויחשורו בחיים. ובימי מחויאל הרשיעו יותר' גזר עליהם שימחו מן העול' אפס
 העול' תשאר על מקומה. ובימי מחויאל הרשיעו עוד יותר' אז גזר עליהם שגם העול' יחרב
 כמו שהיה' בימי המבול שהאדמ' נתקלקל' ג' טפחי' חסו מחישן אני מן העולם הסינה ונעשה
 בימי נח עולם חדש כשר"ל על נח שראה עולם חדש: ויקח לו לתך ט'. פירש קלח מדרכיהם
 כי הנה היו משקין לאחת כוס של עיקרי' והוא לקח שהיכן לפני' ורביה לפיכך זכה ונשאר
 ממונו אחר המבול כי בחו נעמה אמות חובל קין היתה אשת נח לפי קבלת (מ"ר פ' כ"ג)
 ח"ל. ונשאר ממונו עקב שהולידו את שלמה בני נח. שם האמת ערה אללו היתה ראשונה במעלה
 לפי שהיא לפני' ורבי' לא כן הרשעים שבדורו שהיתה סורה וגלמודה אלליהם. ושם השנית ללא
 היותה תמיד בללו וקירב את הראשונה יותר' מפני שהיתה נפשה עגומה ולכן זכתה והולידה
 קדם ללא: ותלד עדה. קדם כי פחה ה' את רחמה והולידה קדם ללא עוד זכתה שבה כי
 רבן של כל יושבי אלהי' ה' וכן היותה מקנה היו ג"כ פרושים במדברות ומחבורדים לעבודתו
 יתנבך שמו והוא ה' רבן. ופי' אצי ראשון. ונכתב כל זה לידע האידך תפסונו באומות בעולם.
 וכן סיפר לקמן מדור הסלבה לידע האידך ותמלקו האומות לקנות הארץ להוליא מדעת האפיקורסים
 שאומרים העולם קדמון מ"ו. וכן כתבו עמין קשת שהיה אות לבגדו עולם לא כמו שהשחצו
 היוונים והפירושים הנמשכי' אחרים: ואחות חובל קין נעמה. היא היתה ידועה בימי משה
 רבינו וישראל וכן כתב ואחות לוטן חמוט שהיתה מפורסמת. דע שכל אלו נמחו ונעשו שדים
 והם ידועים ואין רצוני להאריך ולכן נכתבים כאן: כי אים הרגתי לפני' וילד למדברתי: פלג
 הוא מכת מרד ומצורס הוא מכת אבן. וילדו של אדם מחגבר עליו בשני אלו בתלמוד ובעם.
 בילדותו

אדרת בראשית אליהו יב

בילדותו כוּן אחר האות לבו וסיא נקרא אז לב האבן שקסס כאבן לפרט מומט ובימי העומדס מחבבר עליו בחאות לבו ורב כעס ומכאובים ואז נקרא ברהל שמחפפל בקל לחמס מאס בגאוס וסכעס חכו כוונ' ח"ל אס פגע כך מוטול זס (סוכס דף ר"ב) מחסכו לבס"מ אס אבן הוס נימוח ואס ברהל הוס מחפוף פ' אס אבן הוס שמושך בחאות נימוח בני החורה שגא' אבנים שמקו מוס (איוצ כ"ב) ואס ברהל הוס שקל הוס לכעס מחפוף ע"י אס החורה שגא' הלא כס דברי כאס נאוס ה' וכן מאחר למך הוס משל על ינס"ר איס הרנחי לפנעי במוכח חרס של ברהל הייט כעס וילד למבורתי מכת אבן היא החאות בילדותו של אדם: כי שבעתס יקס קין מה למך לא ידע דבר ה' רק ע"י מעשס שנעשס נקמס בבורג קין ולכן נכתב כל זס להדיע אדקת ה' ע"ס שמקיים דבורו וכן נכתבים כמה עניינס בחורה לכונס זו: וידע אדם עוד זס ה' קודס רק שכחב כל מעשס קין ובימי ואח"כ החמיל לסדר חולדת שח ובימי חס ענין איין מוקדס ומאחר בחורה שחחור' מסדר כל ענין בפ"ע. כי שח לי אלהיס בהשגחס גליה: אז סוחל לקרוא בשס ה'. ביאורו כל האמצעיס נקראו בשס אלקיס אבל שס ה' לא יאמר כי אס על בורא יח"ס שבידו וברשותו להרע ולסטיב. וסס קראו אח אמצעיס בשס ה' חס ע"ז: זס ספר. פ' כל הספר בראשית לחשוב חולדת אדם עד בני ישראל שסיו נקראיס ע"ס אביסס ישראל. בדמות וגו' כאן אחר עשס לכך נאמר בדמות ולמעלס אחר ברהל לכך נאמר בללס: וילד בדמותו כללמו. אעפ"י שכל מין האד' סס בללס מ"מ בעלס לא נבראו בללס רק אדם ושח ולכן ילא בת קול (ב"ב ר"ח ע"א) לרב"ב ואמר אס בדמו' דיוקני וכו' ומאטס ואילך לא טולד עוד בדמותו ובללמו רק בקוף בפני אדם ולכן נק' כל האדם אחריי אנשים ל"ר על שמו וכן כשרויס לבטח האדם קורין אותו אונס מה אונס כי חוכרנו כו': ויהיו כל ימי אדם אשר חי כו' וימת. הדיע החורה לנו אריכות שטחיסס כל זמן שסיחס רוח בקרבס הייט קודס המובול. וימת להדי' שס' קיים דבורו. שכל אלו כולס מתי לבד מתך. ועו' הדיע שלא מתי במובול: וימי שח כו' עד פסוק כ"ד ויחלך מתך כו'. הדיע שהילידו קודס רק שלא חשב הדורות כי אס נח: כי לקח אותו כו' ביאורו שנעל' חבני אדם ולא ידע מומט רק ה' ח"ס כי לקח כו': לאחר זס ינחמו. כשראו שינוי בארץ קראו אותו כן שקריאת שמוחס לא היו ציוס לידחס רק לשס המעשס בימיחס. מן האדמס שחנקללס בימי קין: ויהי כל ימי למך. מחמת שלא הארך ימיס כמו אבותיו כתב ויהי ולא ויהי. מפני שלא חי כל שנותיו וכן במתך. כל ימי למך נחקרל שנותיו של יתח במבול וייער נח אז יטרך לבוא לחיבה ללא לורך ואס ימוח חיכך קודס המבול יאמרו שהוס לדיק וע"י נחטכב המבול כמו מחושלס ע"כ מח קודס לכן ה' שניס כפירס"י בפ' ויהי כי זקן יחמק ע"ס: ויהי נח כו' ולא אחר ויהי לפי שבכלס חולס פרטות חייבן בבניו ובו חולס במבול: בני האלהיס הגבוריס כמו הררי אל וכן בני השופטים: מעולס. כי חשב שלא נשאר מומין האדם כלום וכן מדברים כל הפסוקיס עד ונח מלא מן כו' ולכן אחר וסיו ימיו פי' ימיו של מין האדם. בשגס. פי' שגס הוס נספך אל החומר: הנפילים נקראו נפילים וממת גובהן. וגס אחרי כן. כמו סימון ועוג שנשיירו ממבול. אנשי השס. כל שניכר בעולס בין מחמת עאלמו בין מלד מעשיו או מלד יחומו נקרא אנשי שס:

ע"ד רמז

בראשיות ידוע שהאדם עולם קטן והכל רמה בו. ב' של בראשית כמו עס ור"ל עס ראשית ברהל סכל והוס ראשית חכמה כח"ס כלס בחכמה עשית. אלקיס ל"ב נחיצות שבו כחיב ל"ב אלקיס כח"ס ב"ס' בשליס ושחיס כו': אח השמיס ואח הארץ. כח"ס ב"ס'י. אס בעולס שמיס

אדרת בראשית אליהו

שמים. בנפש ראש. מים בעולם ארץ. בנפש בנפן ששם כל מנהיגי הפקדון כח"ס בס"י: והארץ הוא כלה הכל אף האויר עד השמים קידוע לכן נכלל בו גם הגיהם. והארץ סיחה וגו'. ד' לימות שבו ד' מרות חסו הוא קו ירוק מרס ירוקס. בכו מרס חיוורא. חיוורא דאנחא טינרא שבריאח אבנים מפולמות שחכן מים יולאים חס ריאח ששם המים. ומשך מרס אוכמא הוא טמול. על פני חסום. מרס אדומה בכבד שכולע כל המאכלים. ורוח אלקים מרחפת הוא הרוח דנשיב בכנפי הריאה ששם המים. וכל אלו אינם באיברים כי עדיין לא טלרו רק הלימות וסרוח והמים טנחם: ויחמר עשר אחוין. עשר ספירן שכן ח"ב ל"ב שצילין ועשר אחוין. כ"ב אוחיות ועשר נקדין. אוחיות נפש ונקודות רוח. ע"ס סס ל"ב ובסס טעמוי נשמה שמונה אות' והוא י אחוין חסו סס ח"ב עד ז' דובכו שבהם נברא העולם קידוע ל"ב נחיצות בנות שבהם נברא אלקים בינה ז"י אחוין והוא רוח דליבא. יחי אור. אור דהיכר במוחא ולבא כי מוחא וריאה מים ובקד"ל סס אור כח"ס בזוסר. אויר וכן ריאה מים ובלבא אור. ח"ס יחי אור ויחי אור. ועיקר נאחר על אור דליבא כי בריאח חלקי הראש לא נכתב כאן כח"ס (מגיב' י"ב ע"ב) מחד בשמי' פתח בריס' ח"ס דקמשיב מעש' ארץ כי המוחא סחוס ולא נגלה למשח רק בבינה ואף עשר האחרון לא נגלה לו וכח"ס מחשים שערי בינה כו'. ובינה רוחא דליבא. הוא נברא את העול' במחמה כח"ס בחורה נחייען הקב"ה ונברא את העולם ותרסה היא מחמה וכן כלל מחייען בכל מעשיו בנות קידוע שלכן אמרו כל אררן שוטס: וירא וגו' ויבדל וגו'. הוא טרפס בכבד חדדיל בין לב לטמול. ויקרא אלקים לאור יום וגו' כי העס"ב דומה ליום והעס"ז דומה ללילה. ולב זה הרוח שחוסף לעס"ב וטמול העס"ז ולכן אמרו טמול שומק (ברכו' ס"א ע"ב) טוב כעס שבעס הקב"ה על הדיוקים בעס"ז משחוק משחוק עם הרעשים וכו' (שבת דף ל' ע"ב) והוא רשע שהשעה משחקה לו. כקול הסירי' תחת הסירן שחוק הכסיל. הכסיל בחושך כולך. בחושך של טמול. ולב כסילים בבית שחמה וע"ז נאמר ורואיתו אני שם יתרון למחמה מן הסכלו' כיתרון האור מן החשך שהו' חכמת כלל וכסילות הטמול אור ומשך ח"ס סכס מחמו שלשמה ששים וגו' שחין גלגלי דכרסיא דסמרין לכורסיא גלי ימא שכן בשית כנפי ריאה דסמרין ללב מפחד בלילות של הטמול. והוא כל עסקי עס"ז ותאחרו לבטע בלע ואור זה אש נר דליק וכן אח"ס ורוח אלקים מרחפת על פני המים ויחי אור. וכל זה שאמרנו בלור ומשך היא מחסו' דע"ס טו"ר. אבא נשמחא דהיכו מחילנא דהייא כל איצירו לטב נברא כח"ס בר"מ פ' פנחס ואור ומשך שכן יום וליילה הכל כח"ס (שבת סס) כתיב ושבתחי אני את השמחה וכתיב ולשמח' מה זה עשה ל"ק כאן בשמחה של חטא כאן וכו' וללמוד שחין השכינה שורה כו' וכן לדבר הלכה. שיום וליילה הן חורה שבכתב ובע"פ קב"ה ושכינתו' ולכן חין השכינה שורה כו' שהיא לילה. וכן לחלוט טוב. (שבת סס) חלוט היא במלכות מחסו' דלדיק חסו לחלוט טוב וכן לדבר הלכה ח"ס ויחי ערב ויחי בקר יום אחד שקב"ה ושכינתו' אחד וכן חורה שבכתב ובע"פ (סנהדרין דף נט ע"א) שכל האומר כל החורה מן השמים חוץ מדקדוק אחד חין לו חלק לעס"ב שאומר חין דבר זה רוח בחורה שבכתב. וע"ז נאמר שמח בחור כו' (שבת ס"ג ע"ב) ואמרנו ע"כ לדברי חורה שמח בחור בחורה שבע"פ ויטיבך לבך בחורה שבכתב וכן אמרו ע"כ דברי יס"ר כו' שהילוח הוא קודם לבחורות הילדות עד כ' שנה ואומר לו יס"ר עכשיו שמח שאיך בר עושין ואח"כ ויטיבך לבך. מחאן ואיך דברי יס"ט. ודע כי על כל שאח"כ נעסם על הכל. ואלו ז' המחמרים סס א' על נשמחו שהיא מחסו' דע"ה טו"ר וא' על נשמחא שהיא מחילנא דהיי' דחיי'. וכאן הוא יסודין אח"ס שנברא ביום א' וביום ז' וג' כלים של אח"ס כח"ס לקמן. וכן הכפילות ופשוטות באלו ששה ימים קבל אוחיות וע"ס שבוין הן נכללין בז' כמו ברכיעים זו רקיעים ז"ח עטרת ביסוד וברקיע ה' נכלל ג"ר וכן כפול' נד ז' כפול' ז' זו מולקוט קידוע וכן כאן י"ד ימים ובשמי נכלל חל' ביסוד: והו' חוספו' ה' הששי וכן ז"ח ובי' השביעי ג"ר שלכן נא' זו ג"פ השביעי וכן כפול' ערב ובקר וער' נכלל' ביו' דוק' נכלל' בדבור' ומוק' בשם דבור' כידע

29

ידוע חסד ע"י וזכר י' ידוע כי ספ' נפסט מעט מעט בולד עד שנח' כל הולד ולכן נוסח
הפ"ם של הפס' בפרק י' ימים כל א' לנד מעט מעט עד שנחמד כל האברים שכן הפס' בשטח
הימים ח"ש אחר בריאת תהו כו' יום א' ואחר הרקיע יום ב' וכן בכולם ואחר שנחמד בא שכל
בג"ר ח"ש ויכולו השמים כו' כחש"ל וכל היום כולו ביום וילול בלב וטחול ולקד והגית בו
יומם וילול: ואחר אלקים יהי רקיע כו' הוא בגלגל של הראש המקיף את כל הראש סביב
סביב עד הגרן והוא מובדל בין חיים העליונים שהוא המוח ובין חיים התחתונים שהוא כרא'
שעדין לא נעשו להן כלים כחש"ל והיה מובדל כו' שיהי הפרש ביניהם כח"ס במ"א ובאן התחיל
אח"כ ח"מ ועמד בשלישי שלקן לא נאמר כי טוב עד שנחמד בג' אבל מעשה יום ראשון הכל
דברים נחמים כמות נפשיות לקן אחר צוהר דחמד נחמ כו' ויעש אלקים כו' כי כל ק"ב לוחות
נעשים בו ב' דברים א' כח רוחני וא' גשמי ולכן נאמר בכל א' והיה כן חסד רוחני ובחממד
ויעש כו' זהו גשמי: מעל לרקיע כו' כמו שיש הבדל בין הרקיע לחיים התחתונים כן כו' העשו
ויקרא לרקיע כו' ושמים נבראו ביום א' הוא המוח ומעשיו לא נחמד שהוא המחשבה כחש"ל
כח"ס כך עלה במחשבו ועמ"ס ב"פ בראשי' במעשה בראשי' שלו וכן שמים ושמי שמי' שאל"ל
במגינה (י"ב ע"ב) ב' רקיעין סן ור"ל אומד י' שרקיע זה בו דבוק וילון שרקיע הוא יסוד וילון
עוברת היסוד כידוע. ולכן לא פרטו הכתובים ובשמי השמים כלולין ה' רקיעין כח"ס סס: וילון
הוא הקרום סביב לגלגל דבוקה בגלגל ח"ס וילון אינו משמש כלום אלא נכנס כו'. ובענין
כי כל הרגשים באים מן המוח הקרום שעליו אל הלב והלב משלח בכל הגוף ובלילה מוחם
הקרום הדבוק בגלגל ואוסף המוח כל הרגשותיו אליו וכן כל הפס' כולם נאסף ללב ואז הוא
ישן וכח הנדמה שה' פועל אז וה"סא סובב אחרו ומתפשט בו כח"ס צוהר שלקן נר"ק נט"י
וכן אחרו בגמ' הלא מלך דעבי למידע לכו כו' (ברכות ו"ז ע"א) וכ"ס צבולם שהיוולן מתפשט
וכל כמות השמים מתאספים אל השמים כמו שכל המלאכים מתכנסין לסיבולן ומתעורר דג"ע
באמתה וכל השמות מתאספים בין השמים מתכנסים אליו כח"ס צוהר שמים הוא ראש
וב"כ הלב כח"ס סס וס"א מתפשט בו תרומה כל מינו יער חסד חמוד ונער הכפירים שואבים
כו' חסד הכללים לעוקים על מנותחיו ופזורים דלחצבטלו כידוע ונכנס שמירת ואז מעיר האדם
ויוע"ג שפעמים מעיר האדם קודם היום מ"ח אין נשמתו מחרת בו עד היום כח"ס מדלו לכם
מן האדם אשר נשמה באפו עד היום ענין צוהר סס חסד מחדש בכל יום כח"ס מדינים לבקרים
כו' שמחדש בכל יום נשמתו מחדש לו כידוע ש' הנוטה דוק כו' שהוא דוק קרום כח"ל רקיע
שבו כו' הוא הרקיע שאל' כלן כח"ס ביום הרביעי דק שאלח זה ע"ב וה' שמי' כלול' בחום
שמים העליונים שבו נאמר ה"פ אור ביום א' אור דמותא דהכיר בלבא כידוע והן ה' הרגשי
בחום מתאספים חמו ה' חושים הידועים. וכן ה' ספי' מצינה עד ה' נר"ס תרי פלגא גופא
וכוללים כולם בגלגל שבו וילא ה' מוטין אל הפועל כידוע. שכולם נכללן ביסוד ולכן נאמר בו
ה' פעמים רקיע והן ה' חרשין דבינה כידוע. שחקים שבו רמים כו' הן ט"ס שמוקףן הזרע
ללדק והוא כולל חום החיטום שנקירו בחשמים כידוע. וצול שבו כו' ומקריב עליו קרבן כו'
ח"ח והוא חום הטעם שבו את קרבני לחמי וכל כלי האכילה הן כלי קרבן כח"ס ב"ח"פ
פנחס מכן שבו אולרות שלג כו' וטללים רעים וסערה דלחותיכין אש כי הוא חום הרים בחוטם
בצבורה שבו לימות רעות וחננא ובו נאמר ויחר אף ובו ישימו קטורת באפק לבטל מוחנא.
ופריך הני ברקיע איננהו הני בארעה כו' כח"ס צוהר דב' נוקב' בחוטמא מחד חני' ואש
דסליק מלבא ומחד רוחא דנחית ממוחא ואחר בא הד כו' ח"ס שחיתון בנפון לעשות ריח נחום
לנבסם כידוע. מעון שבו כו' חסד בו חום השמיים. ואשמע את קול כנפיהם ובו לימד
המורה כח"ס בסי'. ח"ס (מגינה י"ב ע"ב) אח"ל כל הפוסק כו' זהו דין שכלל בחסד וכן חסד
דקן יפתח ה' קר את אלורו הטוב ב' טקבין דמוחמא וכן ב' אורי' כח"ל והקדים מוען לחקן
שמוטם מתחיל גבוה יותר מאלוים: ערבות בינה והוא חום הרמות שם וארעה את ה' יסב על
ספא

אדרת בראשית אליהו

כסא כו' שרפים וארצה את החיות וארצה והנה חופן אחד כו'. ח"ש שם חופנים ושרפים כו' וכל ההרגשות ע"י הקרס הדבק בכן והוא המכמה שהיה חיות כל האדם כח"ש והמכמה תחיה את בעליה: ונקרא חיה כידוע. ח"ש עוד רקיע ח' למעלה כו' ועליו כאבן ספיר דמות כסא קד"ח כידוע. ועל דמות כו' כמראה אדם כו' היא המיה והיא נשמת האדם והכל הוא מכמה מכאן ואילך הוא כתר: ח"ש עד כאן כו' מכאן ואילך במופלא כו' חסו מלכות דסליק לכתר שכתר דבוק ציון בסוד נעון סופן וכולם בראש שנקר' שמים. ויהי ערב כו' כרל: ויאמר אלקים יקוו כו' שהיו מתפשטים בכל הגוף אל מקום ח' הריאה וכאן צריאותו וכו' י"ג חשם ח"ס. ונשאר ל"ב ללז כח"ש כס"י וכן ו' עזקאן דקנס ו' כנפי ריאה והריאה ענמה גי' אחד וכו' אל מקום אחד: ותראה כיצבס. היא הכרס שכולל כל הבטן שהיא ארך הפרטו: וכאן נגלה האויר בעולם וכן בנפש. והיא מקום לפיחת הריאה ברוח דנשיב בגוה והוא בגויה בנפש: ויקרא אלקים ליצבס כח"ש כאן צריאות הארך הפרטו ובטן כנ"ל. ולחמקה המים ר"ל מקום המים כח"ש כח"א והוא הריאה. והן ז' ימים ח"ש ימים ר"ל רבים. והן הריאה נשמת כנפי הריאה שסובבים לא"י לבוא עור דליק כח"ש מי יגור לו אשא אוכלת משכן הסכינה והחורה והריאה ענמה שהן האומה היא למטה סוף הריאה למעברו כי הראש נחרת כח"ש מראש מקדם וכן יס הגדול סוף ח"י במעברו וכאן נעמר מלאכת ח"ש ח"ש כאן וירא אלקים כי טוב: ויאמר אלקים חדשא כו'. כאן התחיל בריאת י"ב מנהיגים שהן בארך בבטן וכן כללים ב"ט. ב' ימים בלחד ב' רגלים בל' ב' כליות בלחד. והן ג' פעמים ג'. והן נבראו ב' ימים. יום שלישי וחמישי ושני בל' ג' וביום ד' ז' שיערים כח"ש. וכאן הן ג' מנינים. דשא. עשב. עץ פרי. והן ג' כלי האכילה. קיבס קורקבן. דקין. שאלו ג' מנינים הם לאכילה כח"ש לקמן ציוס הששי הנה נחתי לכם כו' והן ג' כחות בנפש העומחת שבל ע"י האכילה. כח המגדל. וכח הון וכח המוליד בדומ'. והן ג' מנינים ה"ל. ולכן נאמר חלל עץ פרי לחיות כו' שהיה המוליד בדומה. ותולא הארך כו' האמירה בלב ג' כח"ש שג' האברים ה"ל: ועש' ג' ג' איברים ענמה ה"ל ונאמר כאן חלל עשב ג' כח"ש ששאלו ק"ו בענמה וכו' הון שג' ז' לוחיכו כחש"ל אבר וחמו' אבר. ועץ עושה פרי כו' שהורע כלול מכל האיברי' ומכל אבר ועשה אבר. ח"ש אשר זרעו כו' וכן הן ג' נפשות העומת' והחיות והמשכלת נר"ן וכולן חיות ע"י האכילה שהם ג' כחות ה"ל המגדל ג' העומחת שמגדל האברים והמוליד וכן ג' החיות שומר רוח האדם בקרב ע"י שון את האיברים, והמוליד בדומה ג' המשכלת שמוליד ג' כ' בדומה שמצין דבר וחודך דבר והשכל הוא עכ"ח לחמיק ואכזבים יאכל פריה נר' חלזה כו' מפרי פי אים חשצב בטן כו' ח"ש וסלא יהיה שכלך עיקר כו': ויאמר אלהים יהי מאורות כו' הן ז' שיערים בנפש שהן ג' ז' כוכבים כח"ש כס"י. ברכיע השמים בגלגלת הראש כו' והן ז' כפולין חסו להבדיל שעי' ייכר האותות לחתין בכוכבים קן ע"י ז' שיערים האלו כח"ש בת"ז ח"ע צעיינן בקריאל דעיינן במוטומא בקמיטו כו' באודין ל' בפומא כו'. ולמועדים שהן ג' ז' תחתין כח"ש בז"ח וע' ז' כוכבים כידוע. וכן ג' ז' שיערים ולחיות שהיו י"ב שעות וכן י"ב שעות הלילה והן ע"י י"ב מולות בדבורא ובנקבא כח"ש כס"י וכן הן בראש כחש"ל ולחיות ג' כ' י"ב מולות ג' ז' מולות כח"ש שס: והיו למאורות כו' והקשו בגמ' אור ציוס ראשון נברא והכתוב ויהן אורות כו' כדרא' (מגיגה י"ב ע"א) אור דהיך ציוס הראשון אדם טפס בו כו' כיון כו' עמד וגמו כו' שאור הראש הוא אור השכל אור דהיך בלזא שאדם מסתכל בו ומשיג בו את כל העולם והוא אור הגנה לע"ל שאו ותמלא הארך דעה. להאיר על הארך. להסתובב בו בצולות עמים שהן לחספר ב"י י"ב מנהיגים את הארך הגוף אצל לבי' אץ חל לישראל שהן למעלה מן הטבע ומתהבב באור דהיך כס: ויעש כו' את שמי המאורות הגדולים ממה ולבס הס ב' עינים שהן עיקר המאורות שמאירין לאדם שרוא' כס כח"ש ועיניו כשמש וכירח וכח"ש כס"ח חע"ג שסדר יעירם חיו' קן כח"ש כס"י: את המאור

אדרת בראשית אליהו ד

המאמר הגדול כי עין יומין ועין שמאל ועי' מחנהגן הלב כח"ס עינא וליבא סרסורא דעצרה וסלב כולל יומין ושמאל ששמאל בטחול לב כסיל לשמאלו חכו למחשלה כי עין יומין מחנהג לב יומין חכו המאור הגדול למחשלה היום ושמאל השמאל חכו את המאור הקטן ח"ס שוריקא סומקא דעינא בלבא חלי. ואת הכוכבים הן י"ב נחלות ושאר הכוכבים וכן שערות הראש כח"ס בתיא. ח"ס בנימין דרישא סהן כוכבים ומחלות דליל חסבנא וכן י"ג יומין. וי"ג ארמין דטערי סהן י"ב נחלות. ותלי הכולל אותן כח"ס בס". ושאר השערות שאר הכוכבי' וכן ע"ג ו' השערים נחמו המחלות וכוכבים סהן בגלגלת ח' ע"ג ו' הכוכבים ח"ס ראויה עיני דשקי אהדי אלב אמותו כח"ס פתחי לי אמותי כי כח"ס בתיא' והיו הכרובים שידוע סהן תפארת ומחלות הכרובים כרובי עינא פורשי כנפים גרפי עינא כי'. בזמן דמסחכלין בחרה מויסור. ופניסא איש אל אחיו יחד בצו"ג וצומא דלא מסחכלין כי' נחש עקלתון כי' כי המות יפריד כי' שהוא ס"א המפריד ביחד כי'. ערוה ע"ר ו"ה כידוע חכו אסור להסחכל צעירות חכו בעה"ז טור'. אבל באילנא דמי' שאל' בכל לבבך ש"מ המנהיג' ופניסא כי': ויאמר אלקיס ישרא כי' הן הידים והכליות והרגלים שיעקרבן צ' בליס ע"כ נקרא יו"ה השומרים מן כל"ו חכו סרן נפש חיה הכליות וצליס סהן מומים של הריאה סהן ממשלין אורע כח"ס ברת"ם פ' פתחם ומרין כולין כי' דממשלין אורע דנחמיה מן מומא וממשלין מיא דמקבלין מן כנפי ריח' וכן הציצים וכאן כולל יחד. ועוף יעופף כי' הן הידי' סהן הגדפים שמעופפי' בן כידוע ח"ס ועוף זה מיכאל. יעופף זה גבריאל סהן ח"ג צ' ידי' כידוע על הארץ באויר בגוף בגויה. על פני רקיע השמים שמעופפים על פני רקיע שמנציחים הידים עד הראש. רוס ידיהו נשא כי': ויברא אלהים את כי' עכשיו פרטן חמנים הגדולים הן צ' הרגלים סהן גדולים וכן ליתון נחש ברית ונחש עקלתון כח"ס כל מה שצרא הקב"ה בעולמו זכר ונקבה בראם ואף ליתון כי' והן הב' בליס. ואחמאל חמדוניס זה אלה היו מוטטטטים את כל העולם שכל האיברים עושים פעולתם תמיד מן הן הציצים כי' אס ע"י מחשבה וחו סרסן כי' שהם מלאני' בעמל' שלקן אמתו (ד' י"ג ע"א) מוחר לסייע בצג' מלמט' והאח' כוללן ח"ס ליתון זה יצרת לשחק בו כח"ס הבאת לנו כי' לחנך כי' ח"ס י"ב שער' כי' ג' ראשונות כי' ש"צ נחלקין ד' פ' ג' כח"ס בס"י בד' אותיו' הוי"ה ח"ס (ע"ג) ג' הראשונות יושב ועוסק בתורה ומיימיו אף דת לנו שניות יושב ודן כי' בסמאל. שליטות יושב חן כי' בתיא' ואחיה מתיא את כולם חכו כי' כל"ה נגד סס הויס סכלול בתיא'. דביעית יושב ומשחק עם ליתון זה היווג עם סם ח"ס חיוס שמרצ בסח"ק אין שחוק כן ברצינות חכו עבד כי' שאין ציווג צומא הכלות יושב ומכלכל. ואת כל נפש כי' הן כליות. ואת כל עוף כי' ידים כי': ויצרך אוחס כי' פרו ורבו כי' כי' מן הכליות וצליס כו"ר. וחו שמצבריו זרעו של יוסף וידיג לרוב כי' ויוסף הוא האדוק מה דגיס אין העין שולטת כי' סהן מחופין בצטן והן צ' שבטים שיאלו חיוסף כי' י"ב שבטים י"ב מנהיגין בגוף כח"ס בס"י והעוף ירב כי' סהן צ' מוחין שמחלצטין צב' ידיס ומ"ג צב' אלצעות הימין וה' אלצעות ביד שמאל כח"ס מחכו נחית בימינא וצניה נחית בשמאלא וכל דכרס שריא בידיס. וישא אצוי יד כי' והידיס לריכוס לזכרס כח"ס ולבקר את כל מעשה ידך ואמתו אחס מעשה ידיי של אדם כי': ויאמר אלקיס חולא הארץ כי'. הן מרה כנגד עמול בזהמס מרה שהוא גיהנס כח"ס צוהר ובר"מ מרה דליהו גיהנס כי' והוא שור החמין שהוא כלמוך השור צוהר פ' צלק דא גליס צדיקא דשור וכל כי' לאעלא בגיהנס לחיך לנו כי': ורמס כבד עס צוהר צוהר הוא נחש כח"ס צוהר בזהמס צומות ומיתו ארץ טחול וצולי עפר וצ"ג בשמאל דטו"ר כח"ס בתיא' בזהמאל דליולין דמי' כל זה היא מסורא דקדושה כח"ס שס: ויעס כי' רומי' וגשמיים כי' ואלב ושלס ה' ח' וי"ו: ויאמר אלהים נעשה אדם כי' לבא שהוא כלל האדם והוא א' ע"ג שלס כי' בללמנו דמחמנו זוגות המיס בזה לב' חיצות וציה לב' שלס. ולקן נקרא לב בזה נשמה וציה רוח ובמות אס שורפ' וכן לב טור דלוק וכן הוא בללמו כח' ואמר בללמנו דכורא. דמחמנו נוקבא כי' צ' בתי לבא דכורא ונוקבא יל"ט ויל"ב וואמר צוהר זכס נעשה לו עזר בכל לבבך.

ועיקר

אדרת בראשת אליהו

ועיקר העבודה צריך היותו כדע וזאת בעצמותו הריני טוב ודע
כענין וזאת בלחצו בדמותו שמוח כולל מרג ז"ל. וידעו בדגת הים כי שכן כל מוסיגי הגוף
וכן נאמר למטה הנה נחתי כי שלב מושל בכולם לחשך לרשע כחש אחי דרך כי חזקתו אמי
כי ואחרי זכר רחם בכולם לא זכר ירח שכן מושלן בו שלבא ביומם בדחמקא בערעל
והדרו את חייכם כי וידעו בהרבה מקומות: ויבדק כי פרו ורבו כי מיצור ב' בנחש
של כלב וזמן כמה ענפים מתפשטים כל המדות טובים שכליות ומעשיות וכולם לבוץ.
בזמן שכן מוסמכים לדעת א' ופנים' אים אל אחיו כנ"ל. וכבשה. אח"ל (ומדע רבס פ' מ'
יבמות ס"ה ע"ב) וכבשה כחייב אים דרכו לכבש כי מוס"ט דמינא והיא נכללת בו: ויאמר
אלקים הנה נחתי כי כלי האכילה מן אח כל האיברים ומצריחו דכולא נטיל לבא והשאר מושל
לכבד והשאר איברים שכן ולכל חית כי הטמחת כנ"ל: וירא אלקים את כל אשר עשה כ"י וכולם
נכלל באלהם שהוא עולם קטן והוא אח כל כי שכל הצורות שנברא בימי המעשה נכלל בו ח"ס
בנלחש כי כח"ס בח"א. וכלל נברא בשביל וכן בלב שכל נכלל בו ובשביל ח"ס בלחש בללם
כי. וכן בעול שאלם הוא לב העולם. והוא טעל שפירו דכולא ומצמר שבו מושל לחוש שהיא
שמוחו ששמים. ח"ס הקרבנות ואילולי האכילה. אש המוח שירק כל הגוף וכן משבטל הקרבנות
אין קד יום (סוטה מ"ט ע"א) כי. והוא למחי לאשי אש שמוח בשמים אריה נחיה שהוא מורס
על מצבה ששם לבא והשאר מושל החמית כי: ודגה טוב מאל. אח"ל טוב זה י"ט. מאל
זה המוח יס"ר שהוא באל לבא כנ"ל זכר כי ועיקר העבודה בו ולכן נאמר מאל. ויכלו השמים
כי גוף וראש ותולדותיו. ויכל כי אמר ז"ל מה ה' מסר מעותה כי והוא ביום צד"ר ג' פעמים
השבועי ג"ס כלל כל הנתיבות ג"פ אלקים ואין בו מעשה לשבת ילרס וישבת יחד. ויבדק ברכס.
ויקדם קדושה. הרי יצ"ק צד"ר ויכל תכלית מלכות. וכאן שלם ע"ס שכלל כנ"ל לב' נתיבות:

לך לך

וירא כי שנחג' לו הם' ויחמו' לרע'. הוא שבטח' הנשח' לחזור בנח' ויירם אז את הארץ שאל נקר'
ינח' לבני ינח' וכח"ס צפ' חיי סר' ע"ס. ויבן שם מצב' סו' ומצ' שמקריבין עליו שמחח' וכו'
מצ' הסר' דאליהו: ויעתק מש' הסר' שטס' מחדרג' למדרג' וכו' מי יעל' צה' ה' מי יגור באהל'
כו' ועיין בזה מ"ס ע"ג. מקדם לבית אל כי כמו שלמטס צבס"ח דרגין דרגין קודם נכנסין
לסר הבית במרח ונח"כ לשאר מדרגות. ק למעלה כדוע וכח"ס י"ד ע"ב בקדמיחא דלרדך כי
ע"ס ח"ס מקדם כי. ויט אהלס שם כח"ס מי יגור באהלך מי יסכן בזה קדשך. בית אל מים
והעי מקדם כח"ס למטה שעי הוא דרגין דלחחא וכן מן לסר הבית כדוע סביב רשעים ויכלוכן
ומופפת לה והיא עמוד בזה: בית אל מים והעי מקדם. שכן מלכי קדם אשר מלכו לפני מלך
כי מסררי קדם ימני כי. ויבן שם מצבה כמה ומצבות צה' שכל עולם שעלי' מקריבין אוהס
כדוע והוא צוה אות' בעוה"ז כדוע ויקר' שם צסס ה' דווקא שם כח"ס בכל המקום אשר
אזכיר כי וכח"ס יעקב ושצחי בשלום אל בית אבי ויהי ה' כי: ויועז אברהם כח"ס כמו שסס
חלמטס כך הכל למעלה בכל הכללים ופרטים וכשהולכין לסר הבית באין ומקיפין דרך ימין לדרוס
וכי סוד הייחוד של ק"ס ותפלה כח"ס צפ' במדבר ובה לו לקן דרומית כי:

אדרת בראשית אליהו

וירא

וירא אליו ה' וכו'. והוא יושב פתח האהל הס"ד כו' ר"ל כשמוגיב הדיוק לפתח האהל אז יולאץ לקראתו ג' אהבן שהיה פתח עינים ג' אהבן שבג' גוונא עינא ויהי נקשרת עומס רגל רביעי ולכן אמר אשר לא נשא לשוא נפשי ר"ל נפש דדוד ח"ס כחוס היום חרמ' לכס יראי שמי שהיראה היא הפתח כח"ס צפ' בראשית ז' ע"ב וירא ע"ב ע"ש ועיין בזהר כאן וישא עיניו וירא כו' ומבואר כל מה שכתבתי ע"ש. ד"ל כו' ור"ל באלויו חוקקא הוא יום הדן החזק מאוד כח"ס (נפמי א' יד) יום ה' הגדול כו' מר גרם שם גבור ור"ל והוא יושב פת' האהל צנ' הצלע' כמו שזכרנו וסוף שהיה פתח הגוף שנקרא אהל כידוע. ואז נשמת כו' ר"ל זכו וירא וירך כו'. וישתחו ארנא לקראת השכינה ארך החיים. ארנא לארך: ויאמר אדני אם נא מלאחי כו'. כח"ס אם הוא זוכה אז אין שכינה מסתלקת מאלו עד שמליכתו למקומו כח"ס דק לפי יסד' וישם לדרך פעמיו מה יפו פעמיו צנעל' כו' ואם ח"ו רשע הוא אע"ג שמוכרח לראות השכינה בן דיוק בין רשע מ"מ השכינה מסתלקת חיבק ואז מוצא אוחו הח"ס מחד ויולאץ כפיטורי כו' (ברכות ח' ע"א) אבל בלדיק כשהשכינה לפניו יולאץ בשיקא ח"ס הדיוק אל נא תעבר מעל ענדך ולכן נאמר כאן שם אדני שה' השכינה כידוע: יקח נא מעט מים כו'. ורחמי רגליכם כו'. ואקחה פת לחם וסעדו לבכם כו'. רחמי על הקרבנות ור"ל מים הנאמר כאן הוא מוסד המים. לחם אלו המנוחות ואמר פת לחם שאף הבשר נק' לחם. לחם אשם כו' וכן פתוח אוחס פחים ח"ס יוקח נא מעט מים ורחמי רגליכם שכן יורדין לסיחין. ואמרה"ל (סוכה מ"ט ע"א) הסיחין משעת ימי בראשית נבראו שאל' חמוקי ירכך כמו מלאים כו' וידוע ששם הסיחין שוקו עומדי שם וכן אפיקי מים כח"ס בזה"ס (דף פ"ג ע"ב) ובכמה מקומות שכן נחלי מים: ודשענו חמת בעץ. הוא עץ החיים למחזיקים ועליון סומכין ג' אבות כח"ס בזה"ס (דף ל' ע"ב) אברהם רמיוח חמוך על דא. יחמך כו' ואלו ג' אששים סן האבות כו' שכן חמת השכינה וכן אלו כו' מלאכים שאמרו בגמ' ואלו כו' המבקר' מעשיו הכל בדרגא דג' אהבן כידוע וכן ג' גוויי הקשת שעליהן נאמר וירא וסנה כו' גוויין דמתחזין ועיין צפ' בראשית דף י"ח ובפ' וארע ע"ש וכן דרגין דחמכין ע"י המחזיקין החורס כידוע וכו"ל ה"ה בזהר במקום הקרבנות מים כל נאח לכו למים וכן לחם לכו לחמו בלחמי וכן עץ כנ"ל: וסעדו לבכם אמרה"ל לבכם אין כחיו כאן כו' בלא ינה"ר שהחורס חבלין לינה"ר אם פגע בך כו' ח"ס כאן האי דלא אעסק בקרבנות כו': וימחר אברהם' האהלה. בית המדרש. אל שרש אל הגוף שהשגשג מעוררת את הגוף בליל' ש' (ישעי כ"ו טו) נפשי אויתך כו' מחרי שלם סאים זכו המנוחות שהיה בלא סלת מוטפא מאופס חבו שלם סאים קמח ומחם תקח וחסלת סלת. לשי ועשי עוגות שכל המנוחות באות מזה ועיין שלם סאים שאמרו בגמ' העומר היה בא כו' ואמר בגמ' מ"ט (מנוחות ע"ו ע"ב) כיון דמחדש אתו ומשעירים כו' שחי הלחם שחי עשרוני' כו' אע"ג דמחדש כו' לחם הפנים עשרי' ו"ד כיון דמחזינן אתו ומישן כו' וא"כ ה"ה למנוחות שכן באין מחזינן ומישן כמו שחי הלחם שאין מחזינן קודם לשחי הלחם ה"ה נמי כשסן באין ג' עשרוני' מג' סאין כמו לחם הפנים של בקר ג' עשרוני' וכן ואל הבקר כו': וכן מנחת נסכים: ויקח בן בקר קד ועוז. מוצמר לקרבן כח"ס במלאכי א' ובגמ' (ב"מ פ"ו ע"ב) ויתן אל העזר. שקודם מ"ח הים עברה בבכורות דכחיו וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות כו' ואף הכהנים נקראו נערים. וימחר לעשות אתו. כהנים ורזין סן: ויקח ממהם ומלב הוא החורס כדדרשו ר"ל (ברכות ס"ג ע"ב) כי חזן מלב יולא ממהם בני אדם מולא ממהם של חורס כו' וכח"ס לעולם יעסקו בזהר ואזי מולא לסם צבילס יותר כו'. ויאכלו. כי ידוע שהמלאכי' הנראין לבני אדם ומתגלים במראה סם האשמים והם הנסמין מקרבנות כח"ס ב"מ צפ' פנחס ע"ש וכחש"כ את קרבני לחמי לאשי וכן

אדרת בראשית אליהו

אולי הקרצנות ממש דרגא דושת האוכל את המאכלי ועיין ב"ר פ' פנחס דף רל"ה ע"ב ושם כי אשם אינו כי וראו דא אשם ה' ונחלתו יאכלו: ויאמרו אליו איש שרה אשךך שואלין לנשמה על הגוף כח"ש (בברכות ח' ע"א) במוערבא כי נסיב אחתא אחר מנא או מנא כי הנה כשהנשמה צאה לתקום מעלתה שואלין לה על הגוף האך מנא לגוף טבור או לא ויאמר הנה צאהל היא תמיד צאהל צבה"מ כ"ל: ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה לעת התחיה כמו שמפרש וסוף ובהם בן לשרה אשךך זו הנשמה שחזרת לה כמו שמפרש וסוף. ושרה שומעת פתח האהל. שכל ר"ח ושבת נפש הגוף מתייחד עם הנשמה כחש"כ סוף ישעי' מדי מדי בחדשו כי יצא כל בשר שהוא הגוף להשתחות לפניו והשתחויים הוא על פתח האהל ושם הוא משכן הגוף פתח עינים וידוע למשכיל כח"ש מפתח האהל וישתחו ארנה. והוא אחריו. אחר"ל המלאך אחריו אח' אברה' כח"ש המי' כד' לפנים וממלאכי השרת שגא' כעת יאמר כי (פ' בלק): למועד חבו למועד. כח"ש למועד מועדים כי (דניאל י"ב ז') אשוב אליך כח"ש בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר כי (הוש' י"א ט') מנא' שיחמד' כי ולק' יחפר' יותר בביאור צבו"ה חבו וסבן: ואחיו היו עמיד כי ר"ל שלקן נקרא הבן יחמק ע"ש החמוק לחוק עשה לי חלקים כח"ש לקמן חבו הסעודה של ליתן ויעש מחסה גדול ביום הגמל את יחמק כח"ש והם התחמוק של שרה על החמים ומפ' בזכרי' (ח' ג') שבתו אל ליון והוא אשוב אליך כי יפלא כי ונאמר שם פסוק ה' משחקים במועבותים ואמרם האך אמנ' אלך כי יפלא חב' דבר וכן מפורש בישעי' (ס"ו ח') היותל ארץ ביום אחד אם יולד כי האני אשכיר ולא אוליד כי. כעת חיה כל הכתוב לחיים צירופים שכן איך חחרין לעפרן: ויקומו חשם האנשים שאלו ג' מלאכים ה' הולך לבשר את שרה ושנים הולכין לסדום לדון את הרשעים צביהם שהוא יום הדין הגדול והטורא לפני החמ' כח"ש הנה אנכי שולח לכם כי (סוף מלאכי) וכח"ש (ר"ה ט"ז ע"ב) שלם ספרים נפתחים כי אלה להי עולם ואלה כי וכשאלו הב' מלאכי' הולכין לע"ז ובאין לבשר את הגוף הנשמה מנא אותם כח"ש לקמן חבו ואברהם הלק' כי: ואברהם היו יסיה כי. לגוי גדול ועלם כח"ש (ישעיה ס' כ"ב) הקטן יהיה לאלף והעטיר לגוי עולם. ונברכו בו כי כח"ש והשתברו בו כל גוים: כי ידעתינו כח"ש כי ידע ה' דרך דיוקים. למען אשר כי כח"ש למען תספרו לדור אחרון (תהלים מ"ח יד) גנים יולדו יקומו ויספרו לבניהם (תהלים ע"ח ו'). למען הביא כי. כל מ"ש עיין בברכות ל"ד ע"ב ובסנהדרין ל"ט ע"א) ע"י הנביאים ובפ' בחוקותי כי: אולי יחסרון חמשים העדיקים מחשב כי הנה ידוע שמחש' הן מחש' כ"א ו' מאמר' ואמר' בעשר' מאמרות נברא וכלל במאמר אחד אלא ליתן שכר טוב כי לפרע כי והענין ליתן שכר להם שמקיימין את כל העשרה מאמרות והרשעי' פוגמין בכל עשרה ויש שאין מקיימין כל העשרה כ"א כפי כמו וכח"ש אפי' שיר חוק אחד כי אפי' קיים חוק ה' ולכן נברא בעשרה כח"ש רנה הקב"ה לכות את ישראל לפיכך ברבה כי ידוע שרוב החטאים הן במאמר עשירי ונפש כי חטא ח"ש אולי יחסרון כי וכן ה' פרטפים:

וישלח

ענין ג' חשם עירו אלא שלשם מלכים משמונה מלכי' כי ה' צמי' נקרא ה' כח"ש לקמן וכן ג' צג' אבסן ד' רגל רביעי דה' ו' כלת חשה וג' אבסן נללן כא' כידוע וכלת חשם הוא הראשונה אלא בלעם בן בעור סוד הדעת ושם חוקף גבורות חשך חבו דנהבה כח"ש בא"ר דין הנה שכל הדינים מתקטרים שם ע"ש בא"ר חבו אשם הכונית שלא רנה ליקח אותה סיחם דימן מרובץ כונית הוא גוון לזכר חשך והוא לקח תורה שבע"פ כלתו שהיא ממעיט

אדרת בראשית אליהו

הישועה ופי' מלשון שמש ברומא כמ"ש בנז"כ כי זה הוא צמ' הדעת ולכן ומדב' מרים ואהרן במשה על אדות הכנסת אשר לקח והוא סוד הדעת ואמרו הרק אך במשה דבר וכו' והיתה תשובת הש"י פה אל פה אדבר בו כו' שהוא צמ' הדעת דגמו בפיומא קול ודבור ידוע והשני אלל הדד צמ' ת"ת והשלישי אלל הדד מלך השמימי והוא צמ' דוד ח"ש פטנו מושבן ליון עיר דוד ואח"כ נתקן בצמ' אשה חכו ושם אשתי כו' וידוע שסוד אשה הוא צמ' נוקבא שבאצילות והם נשים של האצות ושם עיר הוא צבריהא צמ' נוק' שבדוד עיר דוד ושם כלול מג' צמ' הג"ל וכן אהרן וצמ' ומשך תהו שם שד"י צמ' האחרונה צמ' צו ישובא בעלה עד"א צמ' האצות משך צמ' הדעת כ"ל וכן ג' אה"ש צמ' ז' כפולות בעד"א י"ב פשוטות יחא דקיימא על י"ב בקר וינק עליהם שלג ונעשית עפר חו צמ' אשתי שלקמו אצות חכו ע"י מלך הדד ששם אדם ז"ל כמ"ש צא"ר ע"ש. חכו מהיטב"אל צמ' אברהם ומשם ניהוסף לו ה' צמ' העשרה בח חטור צמ' ינחק כמ"ש צא"ר דיין דטרדא לכלל צמ' חו וכו' יעקב כמ"ש ושם חו וכו' דינא ורחמי והוא יעקב יושב אהלים שכלול מחו"ג ידוע וכן כולל כל ה' צמ' ומלך הדד הוא צמ' המסדים אוריא דכיא שכלל בעד"א ת"ת יעקב כמ"ש בנז"כ פ' חשא דף ל"ז ע"ב ומג"ל דאקרי יעקב הדד דכתיב וימלך חמיו הדד ואוקמוה באדרת קדישא ע"ש:

מ ק ע

לשון רש"י בחרגומו מסוף וכל וכו'. ר"ל ששני שרשים הם נל"ה וכפול' ונל"ה מורה על גבול הכמות כמו מקל' בחצור' חקקה השמי' כו' אלל כפולים מורה על גבול הזמן. ועוד דבנל"ה מורה על החלטתו וסופו אלל כפולים על סוף לבדו: ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר כו' עד פסוק ל"ג ועתה ירא פרעה כו' נראה שכ"ז הוא למחרת ומיד שאמר שיהיה רעב אחר הוא הדבר אשר דברתי כו' ואמר ועתה ירא פרעה כו' הליועץ למלך נתנוך אלל לפי שכל הפתחים אחריו הכל שמגיע אליו. שבע צמ' כו' דאין מראין לאדם רק המגיע אליו אלל הוא הגיד לו דאין כך את אשר האלקי עשה כו' בקרב הארץ הגיד כו' והוא. שיהיה רעב ואח"כ שאינו מגיע אליו לכן אחר שחוללת החלום הוא כי ירא פרעה כו' ח"ש הוא הדבר כו' ועוד שבחלום נראה שהרעות אכלו את הטובות לכך אחר והיה האוכל לפקדון כו' ולא כו'. וענין הפירות והשכלים על חוק הרעב שאין מרים בפרות ואין קציר בשכלים ואמר מן היאר שכל שובעם הכל מן היאר: המנא כזה. לשון רש"י ז"ל השכח כדן אם נלך כו' לפי שמלת מנא יס לו ב' פירושים לכך מבאר רש"י הפי' מן החרגום כדרכו דאל"כ הל"ל באשכח כדן: ויזכר יוסף את החלומות כו' עד פסוק י"ג. ללאור מלי קמ"ל צה וכן הקשה בזה וכן תשובתם לא אדני כו' כלנו כו' וא"כ אל' עוד פ"א לא כי ערר' כו' והשיבו פ"א י"ב כו' וה' הש"י כו' אש' דברתי כו' הכל תמו'. אלל הענין כי הסבה שא"ל מרגלים אחס א"ל מחמת שצאו עשרה יחד כלם גבורי' בעלי קומה ואם לשבר אוכל היאך אחרתו יחד והשיבו לא אדני כו' ותשובה לקושייתך כלנו בני איש כו' ולכך אנו שוי' בגבור' וזיופי וקומ' ותוועדנו יחד וא"ל לא כי כו' שזהו שקר שאחד יוליד עשר' כלם גבורים כו' והשיבו אל תחמה ע"ז ששני' עשר היינו כו' והמופת ע"ז שהקטן עוד צמ' אצות כעורתינו וגבורותינו. ולכך אל' בזה תבחנו כו' וכוונתו ח"ו לא לנערם וכו' לנער אצות על חסם אלל שדע שש"כ יתקיימו החלומות כסדר ולא ראה לעבור על רגן הש"ת והחלום הראשון היה קמה אלתתי כו' וכו' כו' והשיבו לו המל' תמלי' כו' אם משול תמשול כו' ור"ל א' המלוכה וכו' שיפלו בידו בדרך האסור שכן היה החלום קמה אלתתי על המלוכה והנה תסובינה כו' הוא על הממשלה ואח"כ החלום השני כו' והנה כאן נתקיים המלוכה ואח"כ ויאמר אחס במשמר הרי הממשלה.

אדרת בראשית אליהו

אבל עדיין בנימין לא נתקיים לכך הכרחם להביא את בנימין. ולקח שמעון למשכון ואסור אותו לעיניהם שימוסו על שמעון וימחרו להביא את בנימין כדי שאל"כ יוכל להדיע לאביו חוקף וכשהביאו אותו והסתחמו' לפיו ואח"כ בדבר הגביע לקח אותו לעבד ולכך אמר הוא יסיס לי עבד ואחם עלו כי' ואח"כ הסודע להם וצאו עם אביו אז נתקיים החלום השני. ולכך הקדימה הסודע ויזכור יוסף את החלומות להדיע שכל מה שעשה לא עשה אלא חרוב נדקחו שיקיימו החלומות שלא להכחיש רצון וגזירת עליון וזהו כלל הסודע:

ויחי

וישאל ישראל כי'. שכל את ידיו בחמ' כי ידע שחמ' הבכו' וע"כ יוס' ישי' ידו לימינו ח"ש כי כו': ואני נתתי לך ש'. פשו' שז' שכם חמ': ויקר' יעקב כו' באחר' ימינו' עיין מ"ש למט': ראובן בכורי כו' וראשי' אומי כמ"ס כי הו' ראשי' אומי וכו' כפי' פירש"י ז"ל: יתר שא' ויתר עו. ה"ל לך יתר התנשאות ויתר עו. פחו כמים אל חותר. ר"ל נחרוקן מומך ולא נותר מהם כלום כמים המחמרים ללכת ממקום ששפך ולא נותר בהם כלום כי השמן ששפך נשאר דבוק ויין ששפך נשאר ריחו וקאי פחו על השאת ועל העו וכן אל חותר שהיה לא נשאת ולא אמר שיטול ממנו השאת והעו אלא היתר על אחיו. יועני עלה פי' ביעו עולה על המטה חללת והוא כיטי על האשה (עירובין ק"ף ע"ב) שהיה נעשה כר לבעלה וכן משכבי אבד: אחים בלוחו אומות שמפרסם והולך: אל חבא ר"ל לא נבא שלא צדיעתי עשו וכן אל חחד ג"כ לא אחדה עומם כבודי שלא הסכימה דעתי לדעתם והכל על שכם: כי נאפס כו' ואמר חיש וסור על האנשים ועל המקום ועיין רמב"ן: גור אריה יסודה מטרף בני עליה. כרע רבץ כאריה וכלביו מי יקימנו מטרף בני כו' כמו אריה מטרפו כמ"ס כאשר יבגה האריה והכפיר על טרפו יסע' ל"א ד':